

Országgyűlési képviselő

Iromány száma: **K/5258.**

Benyújtás dátuma: **2019-03-13 12:51**

Parlex azonosító: **TFQYLGKF0001**

Címzett: **Kövér László, az Országgyűlés elnöke**

Benyújtó: **Stummer János (Jobbik)**

Tisztelt Elnök Úr!

Az Alaptörvény 7. cikk (1)-(2) bekezdése, valamint az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 42. § (8) bekezdése alapján írásbeli választ igénylő kérdést kívánok benyújtani

Az írásbeli választ igénylő kérdés címzettje: **Dr. Kásler Miklós, emberi erőforrások minisztere**

Az írásbeli választ igénylő kérdés címe: **"Számít az emberélet akkor is, ha fedél nélküli személyről van szó?"**

Tisztelt Miniszter Úr!

Tavaly októberben Rétvári Bence, az EMMI parlamenti államtitkára egy televíziós interjúban kijelentette, hogy az akkor hatályba lépő, a hajléktalan személyek közterület-használatát korlátozó jogszabály célja az emberélet megmentése.

Azóta eltelt pár hónap, túl vagyunk a téli hónapokon, és sajnos azt kell megállapítanunk, hogy a gyakorlat pont az ellenkezőjét bizonyította. Bőven 100 fő felett van azoknak a száma, akik a hideg áldozatai lettek. Igaz, többségük a saját fűtetlen otthonában halt meg, de nőtt azoknak az aránya is, akiket a szabad ég alatt ért a kihűléses halál.

Intézményvezetőktől, és a területen dolgozó szakemberektől számtalan jelzés érkezett, mely alapján kijelenthető, hogy ez a tendencia a jogszabály változásának következménye.

Sok esetben a hajléktalan életmód fizikai- és szellemi leépüléssel is jár. Éppen ezért rengeteg fedél nélküli ember a sajtóból és a közbeszédből hozzá eljutó információkból azt szűrte le, hogy hatóságilag, rendőrséggel fogják üldözni és büntetni a hajléktalanságot. Ezért nem csak a közterületeket, hanem a hajléktalan ellátó intézményeket is kerülték. Jobb esetben lakott területen belül maradtak, de nagyon sokan külterületeken, vagy távol a településektől kerestek menedéket. Ennek következtében több alkalommal fordult elő, hogy későn találtál meg az elrejtőzött hajléktalan személyt, aki ennek következtében kihűlt.

Ez az intézkedés így nem csak egyszerűen szakmaiatlan, és olcsó népszerűségi fogás, hanem életveszélyes is.

Minimum elvárás lett volna, hogy a hatályba lépés előtt legyen egy- még a szociális

peremhelyzetben lévő emberekhez is eljutó -, érthető kommunikáció.

Azt sem vették figyelembe, hogy az ellátórendszer nincs felkészülve egy ilyen változásra. Nem csak elsősorban a férőhelyszámra tekintettel, hanem a különböző egészségügyi, fizikai, pszichés és mentális állapotban lévő hajléktalanok szerinti re integrációs programok hiányára is.

Tisztelt Miniszter Úr!

Az élet bebizonyította, hogy a változtatás nem megmenti, hanem veszélyezteti az emberéleket. Ennek tükrében hajlandóak-e változtatni a jogszabályokon?

Hajlandóak szakmai érveket figyelembe venni a demagóg, népszerűségi okokkal szemben?